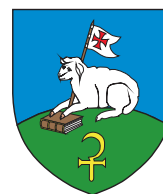

JEHNICKÉ LISTY

Informační zpravodaj Městské části Brno-Jehnice

PROSINEC 2008 ROČNÍK 6 ČÍSLO 12 BĚŽNÉ Č.56

Prosinec
2008

PŘÍJEMNÉ PROŽITÍ VÁNOČNÍCH SVÁTKŮ A MNOHO ÚSPĚCHŮ V ROCE 2009 PŘEJE
ZASTUPITELSTVO A PRACOVNÍCI ÚRADU MĚSTSKÉ ČÁSTI
BRNO – JEHNICE A REDAKCE JEHNICKÝCH LISTŮ

Autor: Lucie Klásková 2. třída

PŮLNOČNÍ ZVON

*Půlnoční zvon akordem G – dur zněl
a jeho tón krajinou se nesl
nad hlubokým lesem potměněl
na hladiny rybníků se snesl.*

*Tam jeho mohutný bronzový hlas
v rákosinách hladinu vod zčeřil,
nad bezednou tuň zavěsil se zas
délkou vlny její hloubku měřil.*

*Znovu a znovu však zvonu tón zněl,
úder za úderem srdce se chvěl,
železným srdcem se vždy rozeznel,
hlas jeho v listové stromů se chvěl.*

*Až srdce vydalo poslední tón,
poslední úder, poslední to vjem,
úderem posledním utichl zvon,
v doznění zvonu slyšet rekviem.*

*Neznámé rekviem tichým hlasem
snad z jiných pólů až k nám doznívá,
jeho melodie před halasem
tohoto světa se nám ukrývá*

*mezi tóny půlnočního zvonu,
vnímáme ji až v jeho doznění,
až srdce zvonu přestane v něm bít
pak vlastně melodie začne žít.*

*Tak paradoxně ono rekviem
skryté v tónech půlnočního zvonu,
co zrodí se až v jeho doznění,
posledním srdcem zvonu úderem,*

*kdy melodie právě začne žít,
snad syntézou alikvotních tónů
co vnímáme po zvonu doznění,
jen srdcem svým se zvonem spřízněným,
a jak děti zve nás všechny domů ...
nového rekviem je zrozením!*

V Jehnicích 17. 11. 2008
Karel Stránský

Informace Zastupitelstva MČ Brno-Jehnice

Dne 19.11.2008 proběhlo 120. zasedání zastupitelstva

- zastupitelstvo bere na vědomí zprávu starosty o své činnosti za období mezi tímto a posledním zasedáním týkající se hlavně informací o způsobu financování výstavby hřiště, šaten a klubovny v rámci akce „Rekonstrukce víceúčelového venkovního hřiště“.

-zastupitelstvo schvaluje

a) rozpočtové opatření č.7/2008 ze dne 19.11.2008.

b) p.Václava Šichu a Ing. Jiřího Hudce jako členy Školské rady při ZŠ Blanenská 1 na volební období 2009-2011.

c) Základní škole Blanenská 1 poskytování služeb spojených s ubytováním a souhlasí s doplněním zřizovací listiny v tomto smyslu.

- zastupitelstvo souhlasí se zveřejněním návrhu rozpočtu MČ Brno-Jehnice na rok 2009 na úřední desce ÚMČ tak jak byl předložen na tomto zasedání. Definitivní projednání a schválení rozpočtu na rok 2009 pak proběhne na prosincovém zasedání.

- zastupitelstvo nesouhlasí s poskytnutím částky 5000,-Kč jako dar pro Svaz důchodců ČR.

- pan Pernica podal zprávu kulturní komise o průběhu akcí, které již v MČ Jehnice proběhly a informací o dalších plánovaných akcích do konce roku 2008.

a. slavnostní rozsvícení vánočního stromu-4.12.2008

b. pořádání mikulášské besídky v ZŠ Blanenská-6.12.2008

Zastupitelstvo souhlasí s realizací obou výše uvedených akcí a schvaluje uvolnění částky 3000,-Kč na občerstvení pro děti a občany při slavnostním rozsvícení vánočního stromu. Dále schvaluje uvolnění částky 3500,-Kč na realizaci mikulášské besídky.

Příští zasedání zastupitelstva se koná jako veřejné v jídelně Základní školy 10.12.2008 v 18:00 hodin.

Gratulujeme

20. prosince oslavil své narozeniny pan Antonín Drápal.

Jménem celé obce srdečně blahopřejeme k životnímu jubileu a přejeme hodně štěstí a zdraví do dalších let.

Redakce

Vánoční strom

Vystoupení našich žáků

Vánoční strom

Ve čtvrtek 4.12. v podvečer proběhlo na Náměstí 3. května již podruhé slavnostní rozsvícení vánočního stromu s kulturním programem žáků naší základní školy. Pro přítomné bylo připraveno malé občerstvení. Je vidět, že se tato akce stala novou tradicí v naší městské části.

Zápis do prvních tříd

naší Základní školy Blanenská 1 proběhne v pátek 16.1.2009 od 14:00 do 18:00 a v sobotu 17.1.2009 od 9:00 do 12:00

BĚH O POHÁR JEHNIC

Na Jehnice se každý rok docela těšíme. Panuje tady vždy příjemná atmosféra hlavně díky místním lidem – příjemnému panu starostovi, který se i letos uvolil startovat závody dětí a také kvůli milému personálu školy. Je vidět, že zaměstnanci, ale i ostatní pořadatelé si závodu velice hledí a snaží se vychytat každou maličkost. Však se také od toho odvíjí vysoká účast.

Příjemným zjištěním pro mě bylo i kultivované tolerantní jednání místních lidí, kteří se v době závodů vraceli automobily z nákupů. Zde na rozdíl od Kuřimi, kde došlo málem na pěti mezi bezohledným řidičem osobního auta, který vjel do probíhajících dětí a otcem jednoho z účastníků, všichni s úsměvem tolerovali krátkodobé zdržení čekáním na dobíhající závodníky. Jako bychom byli na jiné planetě. Jehnickým tleskáme.

Start nejmladších

Nejpočetnější kategorie

Mikulášská besídka

Ale zpět k závodům. Zúčastnilo se celkem 391 závodníků, z toho 51 žáků, 113 žen a dorostu na 6 km a 227 mužů na 10 km. Kromě toho si přišlo zaběhat ještě nejméně stovka dětí předžákovských kategorií a bezva byly také závody mentálně postižených dětí.

Já osobně se snažím závody dětí nevynechat, protože tam jsou vidět skutečné dospělácké souboje, zápal a neskryvané city v případech výhry i doběhu v poli poražených. Dneska vyhrál jeden běh capart, který si svého soupeře vychutnal při doběhu do cíle a mazácky jej vnitřkem oblouku předběhl. Šel jsem mu poblahopřát k výbornému závodu a technickému závěru a on řekl hrdě a to jsem ještě při startu spadl na zem. Skutečně, při startu této capartí kategorie došlo k pádu několika hochů, ale ihned byli na nohách a jeden to dokonce dotáhl až k vítězství. Nevím, jak se jmenuje, protože tyto výsledky dělali místní pořadatelé, ale to vůbec nevadí. Jsou tu nástupci Kocourků, Orálků a Odložilů.

Musíme pochválit také počasí. Tak hezky ještě v Jehnicích nebylo. Dneska každý očekával spíš déšť a sychravo. I když teplota se pohybovala docela blízko nuly, venku bylo příjemně a k polednímu vysvitlo dokonce sluníčko. Celé odpoledne zahřívalo svými paprsky zmrzlé Jehnice. Bylo úžasné.

Kdo chtěl, mohl si nakoupit sportovní obuv a oblečení, protože se to prodejci jen hemžilo.

Přijel tradičně Baboš s Newbalance, David Bartůšek s Newline, byl tam i Ondra Němec s nabídkou obuvi. Jen mi scházely prodejce sportovní výživy nějaký Nutrend, Penco, Powerbar, Enervit a kdoví jak se dneska jmenují. Na veletrhu Sportlive slíbil prodejce z Nového Města, že přijede, ale dal přednost jiným závodům. Škoda i pro něj.

Pořadatelé zvládli dnešní závod na jedničku s hvězdičkou. Dětských kategorií měli opravdu hodně a ještě stihli včas vyhlásit výsledky a předat spoustu

cen. U mikrofonu se střídali Erik Řezník, který doprovázel slovem závody a Petr Kotyza, který vyhlášoval výsledky. Jeden člověk by to snad ani nestihl.

Vlastní závody se nesnažím komentovat. Od toho máte k dispozici výsledky a vlastní zážitky.

Zmínil bych jen Jirku

Homoláče(1990), který si zaběhl nejprve 6 km, kde zvítězil a pak 10 km, kde nestál pouze Danu Orálkovi.

Věřím, že jste si tento mikulášský běh v pohodě a ve zdraví užili. Přejeme vám všem příjemné Vánoce.

Jarda Dvořáček a tým pořadatelů BBP

„Nejkrásnějším zimním sportem jest lyžování“,

tak uvedl jednu z událostí, které vzrušily jinak poklidný život v Jehnicích, místní kronikář František Havelka.

Dne 22. ledna 1933 využila Druhá sokolská župa v Brně příznivých sněhových podmínek a uspořádala v těsné blízkosti města, v Jehnicích, své lyžařské závody. Volba na Jehnice padla také proto, že několik členů místního Sokola zbudovalo na pozemku Antonína Cebáka lyžařský můstek, sice malý a dovolující pouze krátké skoky, ale přesto vyhovující.

Start běhu na návoši

Skoky na lyžích – každý má svůj styl

V zápalu boje

Závodů v sedmi kategoriích se účastnilo přes 100 závodníků a přihlíželo jim na 1 500 diváků.

Závod mužů v běhu na lyžích na 18 kilometrů byl velmi obtížný, protože pokud trať vedla ve volné krajině v polích, potýkali se závodníci se zledovatělým terénem. Poněkud si mohli vydechnout teprve v lesích na Útěchov a Vranov, protože zde nebyli tolik vystaveni větru. Mezi 26 běžci zvítězil Miroslav Vejrosta z Dolní Bobrové (čas 2:02:27), i když v průběhu závodu utrpěl zranění na rukách. Druhé místo obsadil J. Macháček ze Žabovřesk, třetí byl O. Kocian z Tišnova.

Šest štafet mužů na 3 x 12 kilometrů překonalo i při prudkém větru trať celkem hladce; na prvním místě se umístila

Zde býval Malý můstek – na Horce

štafeta Sokola Židenice časem 3:45:05, druhá byla štafeta Králova Pole a třetí další štafeta Židenic.

V běhu žen na 7 km zvítězila Houdková z Brna I (52:18:), následovaná L. Weissovou ze Žabovřesk a B. Kupkovou z Juliánova.

Dorostenců běželo na stejně dlouhé trati jako ženy celkem 22 a umístili se v tomto pořadí: 1. Vilém Paseka z Brna II (čas 46:12), 2. A. Sukaný z Husovic, 3. J. Kropáč z Brna I.

Celkem 19 záků proběhlo trať 3 kilometry a vítězem se stal Přemysl Imramovský ze Židenic (36:01).

Velikému zájmu diváků, kterých se tam sešlo na 1 200, se těšily skoky mužů. Závodilo 20 mužů a 5 dorostenců. Mezi muži zvítězil Josef Vrátníček z Husovic skoky dlouhými 16,5, 16 a 17 metrů, z dorostenců se na prvním místě umístil J. Kropáč z Brna II (skoky 14, 16 a 15 metrů).

Zdravotní („samaritánskou“) službu konal sbor dobrovolných hasičů z Jehnic a čtyřčlenná hasičská hlídka ošetřila jen drobné úrazy u osmi závodníků, většinou odřeniny na rukách, nosu, bradě, kolene či zranění rtu.

Zdařilé I. župní závody Druhé sokolské župy v Brně se staly povzbuzením k dalšímu rozvoji lyžování i sokolské

organizaci, jak zaznamenal dobový tisk. Také jehnický kronikář podotkl, že „pořadatelé, závodníci i občanstvo bylo s průběhem závodů i kázní při nich spokojeno“ a „očekává se, že závody budou zde každoročně konány, zvláště, že realizovány byly snahy o zřízení účelnějšího můstku na pozemku paní Bauerové v lese u nádraží v Jehnicích.“ Vzpomínka profesora Karla Stránského doplňuje, že „v Jehnicích byly ve čtyřicátých letech minulého století, za mého mládí, můstky dva – naproti zastávce ČSD, kterému se říkalo Velký můstek, a na Horce, na její severní straně, kterému jsme říkali Malý

můstek. Malý můstek sloužil jehnickým i ořešínským klukům a každý rok se upravoval jak vlastní můstek, tak jeho dojezd na Loučky, kde bylo zapotřebí zabezpečit plynulý přejezd přes potok. Skoky na Malém můstku nebyly dlouhé a pohybovaly se kolem sedmi až desíti metrů. Nájezd byl poměrně krátký, takže výstupní rychlost z malého a přitom nízkého můstku nebyla příliš velká.“

Díky paní Mgr. Markétě Novotné z Archivu města Brna jsme získali řadu fotografií ze sokolského závodu v Jehnicích. Je také autorkou obsáhlého článku o počátcích organizovaného lyžování v Brně, který vyšel v letošním roce ve sborníku Brno v minulosti a dnes. Z něho

Velký můstek u jehnické zastávky

se například dovídáme, že organizované lyžování začínalo ve formě zimní turistiky, z potřeby turistů provozovat svůj sport i v zimních měsících. V Brně se již koncem 80. let 19. století pěstovalo bruslení, chápané spíše jako společenská událost, později získalo velkou oblibu sáňkování, hlavně na naléhání dam, kterým se zdál lyžařský sport nevhodný a nepřístupný. Mezi první průkopníky organizovaného lyžování patřili v Brně Karel Divíšek, c. k. poštovní oficiál a jedna z nejvýznamnějších osobností brněnského sportovního dění v první polovině 20. století, dále majitel kamennického závodu sochař Karel Racek či zemský sekretář a všestranný sportovec Vladimír Fanderlík, později se nadšenými lyžaři stali i spisovatel Jiří Mahen nebo architekt Dušan Jurkovič. Zní dnes téměř neuvěřitelně, že první nadšenci lyžování, kteří své dovednosti jezdili procvičovat do okolí Nového Města na Moravě, cestovali z brněnského nádraží „Tišnovkou“ za ostrých protestů cestujících a c. k. železničářů a jejich lyže („skyje“) stály potupně postavené v koutě

u dveří s označením „OO“. První lyžařské závody se v Brně uskutečnily 2. února 1920 v úřednické čtvrti poblíž Wilsonova lesa. Na programu byly následující disciplíny: běh na 100 metrů po rovině, sjezd 150 metrů z kopce, běh na 1 000 metrů s překážkami, skoky, běh na 1 000 metrů po rovině, krasojízda (myslel se jí slalom, při kterém se hodnotil průjezd brankou, obraty telemark a kristiánky či poskok) a nakonec tzv. „jízda na útěchu“. Na můstku vztyčeném ze sněhu do výšky asi 75 centimetrů se skákalo kolem 5 metrů, z tohoto pohledu se jeví výsledky dosažené při závodech v Jehnicích o třináct let později v docela jiném světle.

Škoda, že se nám přes velkou snahu nepodařilo najít k fotografiím popisky; přesto vybrané snímky ukazují výmluvně organizační zajištění závodu obou sokolských žup v Jehnicích, který se dostal i na stránky významného deníku Lidové noviny. I dnes na nich vidíme sportovní zápal závodníků, můžeme sledovat jejich výstroj a výzbroj. K tomu lze připomenout, že také v Jehnicích vyráběl lyže místní kolář pan Kovář, a domníváme se, že i členové jehnického Sokola se mohli závodu zúčastnit. Vzpomene si někdo z jehnických občanů?

Miroslava Menšíková

Antonín Galla: Jak se zrodily housle

Kdysi jsem žil v lese jako krásný smrk. Na svoje zrození si nepamatuji, ale na dobu, kdy mi bylo asi pět let, když jsem vyrůstal na hustě vysázené skalnaté stráni. Bylo nás tam tolik, že ač malí vzrůstem, jsme se dotýkali jeden druhého. Tenkrát nám bylo veselo, druh druhu jsme škádli, podávali jsme si ruce a zase, zvláště když váł vítr, jsme se rychle oddalovali. Klátili jsme se malými vršky a nakláněli se k sobě, abychom si šeptali dětské nápady. Po několika letech jsme však tak zmohutněli, že jsme větvemi jeden druhému překáželi. Těžko bylo nám dýchat. Zato však zajíci a bažanti si to pochvalovali. V houšti našli, zvláště v zimě, teplé hnízdo. Zle se nám odplatili tím, že nám okusovali kůru. Ale z jara, když jsem viděli v hnízdech zaječí mláďata, vše jsme jim odpustili. Nová míza proudila naším tělem a kůra se brzy zhojila. Hustota našich větví nás konečně dusila. Když jsme mysleli, že zahyneme, několik našich druhů, kteří byli bez mízy, uschlo. Čekali jsme, že nás stihne všechny tentýž osud.

Ale jednoho dne přišel lesník s několika lidmi, něco jim poručil a ti začali pracovat. Nastal nebývalý hluk. Rány sekou, vrzání pilou, to vše nás ohlušovalo. Hluk byl vzdálen ode mne, někde na pokraji to začalo, nevěděl jsem, co to zna-

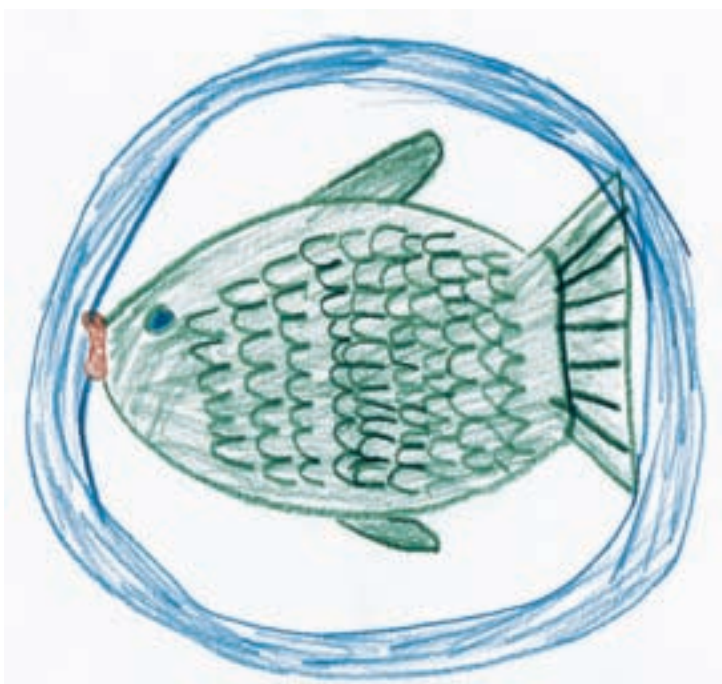
mená. Vytahoval jsem stále vršek, až jsem byl něco větší než ostatní, takže jsem viděl, co se děje. Konečně jsem zahlédl, jak na stráni pode mnou naše řady řídnou. Jeden smrček za druhým se kácely k zemi. Ještě dnes, když si na to vzpomenu, hrůzou se otřesu. V tom však již lidé začali řezat mé druhy v bezprostředním okolí. Řezání, sekání a padání krásných zelených mých druhů zarývalo se mi až do střední dřene. Náhle jeden z těch lidí přistoupil s pilou ke mně, odhrnul spodní větvě a již se chystal řezat. V tom však lesník zadržel tu ďábelskou ruku a povídá: „Blázníte, človče, neříkal jsem Vám, ty velké statné nechat stát, podívejte se na tu krásu, osekejte jenom ty spodní větvě, ať může lépe dýchat“. Oddychl jsem si, „sláva, budu žít dále“. Rány však, které mi člověk, odsekává spodní větvě, ušedřil, byly hrozné. Desítky otevřených ran se objevily na mém těle. Když pak lidé odklidili těla našich padlých druhů, bylo smutno na naší stráni. Bylo nás málo, byli jsme tak vzdáleni od sebe, že jsme se již nemohli dotýkat větvemi. Bylo nám smutno po našich přátelích. Později pak, až se naše rány zacelily a až jsme zapomněli na padlé přátele, poznali jsme, že to pročištění jde nám k duhu. Měli jsme více slunce, vzduchu i potravy. Rychle jsme rostli, sílili, čím však více naše větvě se stávaly silnější, tím méně jsme měli klidu. V zimě bylo nejhůř, když sníh napadl na naše větvě a ohýbal je, ba i lámal. Zvěř okusovala naše kmene a vichřice námi trásla, až to praskalo v kořenech. Mnoho mých druhů to nepřezilo, já jsem však z nich byl největší, tak jsem vždy odolal. Zato však zjara, když slunce začalo hřát, kukačka si sedla do mé koruny a začala

volat kuku, bylo mi veselo. Bylo to ve- selejší než v zimě, když si vrány udělaly hnízdo v mé koruně a svým smutným krákaním mne otravovaly. V létě, když slunce pražilo nemilosrdně, tak nemilosrdně, že mně uschlo vždy několik větví, byl jsem svědkem i několika dostaveníček milenců. „Pod tím velkým smrkem se zase sejdem“, si říkali při rozchodu. Veverka taškařice si denně zaskočila do mých větví, aby si zamlsala na mých plo- dech.

Rostl jsem, sílil, léta jsem nepočítal, až mi je spočítal lesník. Vybral nás několik.

Zase přišli lidé, začali sekat a řezat. Strašně jsem vzdychal při jejich práci, a když jsem pak s velkým křikem padl, polámala se polovina mých krásných větví a mysl jsem, že je konec mého života. Osekali mi větvě a po stráni mě táhli do údolí. Odtud mě odvezli na pilu. Tam jsem ležel v haldě a viděl jsem, jak na pile řezou těla mých druhů. Strašný řev se ozýval z každého kmene a já s hrůzou jsem čekal, kdy přijde řada na mne. Nechali mne však nějaký čas na pokoji. Až jednoho dne se zastavil u mne člověk, sklonil se ke mně a prohlížel místo, kde jsem byl přeříznut. „To je ono, co hledám, hustá léta, to je dřevíčko jako stvořené na housle“. Nedali mne na tu hroznou pilu, ale přišli dva lidé a ruční pilou mě rozřezali na špalky. Pak každý špalek rozštípa- li na klínovité desky.

Tím jsem přestal být smrkem. Koupil mě jako desku obchodník se dřevem a nakládal nás i s mými družkami ve velké dřevěné boudě do hranice křížem krá- žem tak, aby proudil mezi námi vzduch. Jednou k nám přišel do boudy náš majitel,

Autor: Marek Mabr 5. třída

z každé haldy vzal několik desek, otevřenými dveřmi k nám pronikly paprsky slunce, celá bouda ožila a začaly jsme se protahovat, takže ze všech stran se ozýval praskot. Čas nám byl dlouhý. Stárla jsem a můj dívčí bílý povrch se měnil a byla jsem čím dále hnědší a tmavší, až přišel jednou neznámý kupec, několikrát mě obrátil, poklepal a řekl: „nó, padesát let stará, to bych mohl potřebovat“. Vybral si nás několik a pak jsme v temné bedně putovaly do neznáma. Když jsem uviděla znovu světlo, poznala jsem, že jsem v houslařské dílně. Na drátech visely housle a v dílně bylo pět lidí, kteří stále něco dělali. Mne uložili do police, kde jsem zase několik měsíců odpočívala.

Konečně došlo i na mne. Vzali mě, v půli rozštíplí a hřebety obou mých půlek sklížili. Pak vybrali jednu z těch pyšných, nadutých, tvrdohlavých spodních desek. Podobný kus dřeva jako spodní deska vybrali na luby a krk. Tyto desky byly všechny pruhované jako zebra. Já jsem zebra neviděla, to přirovnání jsem slyšela od lidí. Byly na to pruhování velice pyšné, mne však, která se honosila pouze rovnými, stejnosměrnými léty, přehlížely. Domnívaly se, že jsou proti mně krásavice, ale zapoměly, že já vlastně za ně mluvím a zpívám. Navzdorovaly se dost

a dost, o tom však později. Poznala jsem, že i člověk, který si nás vzal do práce, neměl velké sympatie k těm pruhovaným hejskům. Slyšela jsem, jak povídá: „To bude zas robota s těma kudrnatýma potvorama“. „Za to si ulevíš na vrchní, ta je měkká“, ozval se druhý hlas. To mě potěšilo, byla jsem pyšná, poznala jsem, že mne mají raději, že nejsem tak tvrdohlavá. Má radost však netrvala dlouho. Musela jsem podstoupit strašné mučení. Člověk mě v ponku sevřel pomocí dvou želez a hoblíkem srovnal na jedné straně. Pak se přesvědčil pomocí pravítka, že jsem na hoblované straně úplně rovná a uvolnil mne z těsného objetí želez. Přiložil na čerstvě ohoblovanou plochu model houslové desky a tužkou ho obkreslil. Pak mě položil na židli, pilou začal odřezávat kontury modelu, až jsem zůstala v obrysech nakreslené houslové desky. Pak si mě člověk obrátil, na opačné straně jsem tvořila mírnou stříšku. Zase mě sevřel do ponku do želez, tentokrát hřbetem vzhůru, a nemilosrdně mě začal kulatým ostrým dlátem kus po kuse oddlabávat. Pozbývala jsem na objemu, stříška začala mizet a na místo ní nastoupily oblejší formy, daleko ladnější. Oddechla jsem si, když mě člověk odložil a začal podobným způsobem zpracovávat

spodní desku. Tu však jsem viděla, že se musel více namáhat, takže si občas ulevil: „Potvoro tvrdá, ale já ti pomůžu!“ Viděla jsem, že mu i pot pokrýl čelo, stále se utíral a moc přitom bručel. Nakonec ji však hodil vedle mne také tak oškubanou jako já. Nebylo jí, té hrdopyšce, mé sousedství vhod, poskočila, přitom však spadla z ponku na zem. Myslela jsem, že to nejhorší mám za sebou, avšak co následovalo, přesvědčilo mne o mém omylu. Člověk ozbrojen malým kulatým hoblíčkem velikosti náprstku začal vydlabaný povrch srovnávat. Když totéž udělal na spodní desce, vzal do rukou ocelový nabroušený plech, jmenoval to ciglina (převzato z němčiny

Ziehzlinge“, což znamená doslovně tahací ocílka, správně česky škrabačka) a s tímto nástrojem mne začal škrabat, až můj povrch se stal pěkně ucelený, bez všech hran, které zůstaly po hoblování. Když pak provedl totéž se spodní deskou, odložil nás a začal se zabývat postranními destičkami, které nazýval „luby“. Ty luby měl člověk nařezány na slabé, tři centimetry vysoké, jedna a půl centimetrové destičky. Přetáhl je ciglinou a rozřezal na šest dílů, délka odpovídala mým spodním, středním a horním okrajům. K těmto lubům si člověk vyhobloval

Autor: Patrik Janák 3. třída

tří milimetry silné a šest milimetrů široké destičky ze smrkového dřeva a nazýval je ráfky. Později jsem se dověděla, že správný název je „obložení“. Z téhož dřeva si člověk připravil rožky, kterými spojil jednotlivé luby a pak dva špalíky, kterými nahoře spojil vrchní luby a dole spodní luby. Pak jsem uviděla v rukou člověka kulaté žhavé železo. Vložil je do podložky, která měla železnou vložku se žlábkem odpovídajícím zakulacení horkého železa. Železo měl člověk nastrčeno na dřevěném držadle. Vložil železo do podložky, vzal jednotlivé luby, vložil mezi rozžhavené železo a podložku a začal luby ohýbat. Zachvívala jsem se hrůzou, protože jsem si vzpomněla, jak lesní dělníci kdysi házeli naše větve do ohně a ten vše pohltil. Kupodivu však člověk na konec vyndal krásně ohnutý lub a já neviděla jedinou spáleninu. Totéž učinil i s ráfky, když to vše ohnul, přiklížil ráfky na horější okraj uvnitř, druhý na spodní okraj lubů. Okraje zaoblil nožem a pilníkem a shladil skelným papírem. Nato jsem viděla, jak člověk položil spodní desku do podložky, která byla tak vyhloubená, že spodní deska, zmodelovaná na povrchu jako já, do ní úplně zapadla. S tou podložkou ji zašrouboval do ponku a začal ji dlátem hloubit uvnitř. Přála jsem toto mučení té naduté spodní desce, když jsem si však vzpomněla, že mne to také asi čeká, nebylo mi moc veselo. Přitom měl člověk v ruce měřidlo, kterým zjišťoval tloušťku desky a po měření ještě ubíral dlátem, pak hoblíčkem a ciglinou, až dosáhl správnou tloušťku desky. Na vydlabanou spodní desku naklížil a pomocí dřevěných šroubů, které měly formu okraje desky, připevnil luby. Pak přiklížil špalíky i rožky a tomuto dílu říkal krabice. Teď si však vzpomněl i na mne a přiklížil a přišrouboval k té škatuli. Když mě vysvobodil ze šroubů, vzal nástroj, kterému říkal rezeck - byly to dva nože nepatrně od sebe vzdálené a zasazené v kovové pouzdro, které mělo na jednom konci výčnělek. Tímto výčnělkem se opíral o kraj desky a vřezal v náš povrch asi v pětimilimetrové vzdálenosti od okraje dvě rýhy. Ty prořezal nožem hlouběji a malým ohnutým dlátečkem vyházel proříznuté dřevo. Tím vznikl žlábek, do kterého pak vložil úzký pásek zhotovený z třídílného dřeva. Dva pásy byly černé ebenové, prostřední byl bílý, javorový. Skelným papírem nás člověk vyhladil a staly jsme se korpusem. Když nás odložil, vzal kus obdélíkového dřeva a slyšela jsem, že bude vyřezávat krk. Nemohla jsem věřit, že by z toho kusu dřeva udělal takový pěkný spirálový krk, jak jsem viděla na hotových houslích. Člověk si nakreslil obrisy krku a pilou vyřízl hrubou jeho formu. Potom oblémi dláty různé velikosti dlabal hlavici.

Ze začátku jsem viděla jen v hrubých rysech takzvaný „šnek“, ale po několika hodinách jsem se divila, co dokáže lidské ruce. Když byl „šnek“ hotov, člověk rovným dlátkem vydlabal pod šnekem prohlubeň, později jsem se dověděla, že to bylo místo pro kolíky. Když potom byl přiklížen hmatník a vrchní pražec oba z ebenového dřeva - na krk, byl náš korpus vzat znovu do práce. Domnívala jsem se, že již jsme hotovy, ale mylila jsem se. Dlouhým „nožem“ jsem byla odříznuta od lubů. Tak, jak byla spodní deska vypracovaná, tak i mne začal člověk mučit dlátem, hoblíčkem, ciglinou a skelným papírem. Myslela jsem, že už je konec mučení, ale radovala jsem se předčasně. Na mém hřbetě člověk nakreslil nějaké dva stejné obrazce, říkal tomu „effy“. „Jo, má drahá, ty musíš mít oči, abys až budeš putovat několik století po světě, něco viděla“, tak ke mně promlouval domnělý mučitel. Uprostřed té kresby effů navrtal díry, prostrčil malou lupenkou pilku a zase jsem začala skučet. Pak nožem a pilníčkem vyhladil okraje mé nové okrasy - „effů“. Měla jsem oči! Ještě na mou vnitřní stranu po celé délce přiklížil slabou pětimilimetrovou lištu, říkal tomu ozvučná lišta, ale vícekrát jsem slyšela „žebro“. Zaslechla jsem, jak na mého mučitele volali: „Ne abys to žebro zase připasoval pod e-strunu, to patří pod g-strunu.“ Člověk se pak na vnitřní straně podepsal a napsal datum. „A teď tě zavřem“, povídal. Namazal na luby klíč, mne přiložil k lubům, tam kde jsem již jednou byla a zase mě stáhl na několik hodin do šroubů. Mezitím upravoval spodní část krku. Když jsem byla vyproštěna z těsného sevření šroubů, smyl ze mne teplou vodou klíč a po uschnutí jsem byla znovu přebroušena skelným papírem. Na spodní mé části byl vklížen kousek ebenového dřeva, který byl upraven jako spodní pražec. Ten tam byl proto, aby se struny nevřezávaly do mého těla. Konečně člověk vyřízl na horním konci v lubech a špalíku otvor a do toho zaklížil krk. Potom do krku navrtal díry pro ebenové kolíky. Teď jsem byla součástí skoro již hotových houslí. Když už jsme vypadaly jako hotové, začal nás natírat lakem a spolu s ostatními družkami nás pověsil na drát. Když jsme uschly, opakoval lakování ještě šestkrát. Po důkladném usušení nás ještě vyleštil. Abychom mohly hrát, natáhl přes kobylku z javorového dřeva struny a vypnul je kolíky. Konečně, když naladil již hotové housle, uslyšela jsem poprvé svůj hlas.

Nějaký čas jsme visely ve skříní za sklem, až přišel člověk, který na nás začal vyluzovat smyčcem krásné melodie. Odnesl si nás domů. Často na nás hrál a my jsme čím dál krásněji zpívaly, pro potěšení všech, kteří nás poslouchali.

Změny Územního plánu města Brna Je jejich pořízení opravdu tak jednoduché ?

Vážení čtenáři, často slyšíme názor občanů, že změny územního plánu jsou jen „formální záležitost“. Jejich pořizování trvá příliš dlouho a zbytečně zdržuje celý investiční proces. Tento názor vzniká většinou bez znalosti základních procesních předpisů a zákonitostí územního plánování. Proto bychom Vás rádi seznámili s tím, co všechno předchází pořízení změny územního plánu, podle jakých pravidel se postupuje a v jakých časových relacích.

Územní plán je grafický dokument, schválený Zastupitelstvem města Brna, který stanovuje základní koncepci rozvoje města, jeho plošné a prostorové uspořádání, vymezuje stavební plochy a koridory pro technickou infrastrukturu, systém ochrany hodnot, uspořádání krajiny, veřejně prospěšné stavby a stanoví podmínky pro využívání jednotlivých funkčních ploch. Územní plán musí být v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací kraje. Nedílnou součástí územního plánu jsou textové regulativy, které specifikují náplň funkčních ploch stavebních i nestavebních, tedy co je pro určité funkce přípustné a v jakém rozsahu. Územní plán se pořizuje na určité období, v němž se neočekávají zásadní společenské, ekonomické, přírodní a jiné změny, které by vyžadovaly měnit využití území a tedy i územní plán.

Jaký je vztah územního plánu a vlastnictví pozemků? Tato otázka je nejčastěji laickou veřejností špatně chápána. Názor, že vlastník má právo rozhodovat o využití svých pozemků zcela neomezeně, je chybný. Územní plán je vždy v rámci pořizování projednán a dohodnut s dotčenými orgány a občany (Územní plán města Brna byl takto projednán v letech 1992 - 1994) a na závěr schválen zastupitelstvem. Územní plán zaručuje, že pokud veškerá stavební činnost bude probíhat v souladu s tímto dokumentem, bude město stále fungovat a i pro příští generace budou zajištěny možnosti pro rozvíjení a rozšiřování města. Využití pozemků nejde navrhnout podle představ všech vlastníků, protože ne všechny pozemky mohou být určeny pro výstavbu, právě proto, že je nutné zajistit trvalé fungování města jako celku. Tím však nejsou krácena vlastnická práva. Každý vlastník může užívat svůj pozemek, ale musí respektovat funkční využití stanovené územním plánem.

Jaká jsou pravidla pro pořizování změn?

DVL s.r.o.

REALITNÍ AGENTURA

Naše kancelář funguje již 13 let.
Ručíme za rychlost, spolehlivost, serióznost!

HLEDÁME KE KOUPI v Jehnicích a okolí

- RODINNÝ DŮM V JAKÉMKOLIV STAVU
- REKREAČNÍ CHATU - CHALUPU
- POZEMEK PRO STAVBU DOMU
- POZEMEK PRO STAVBU CHATY
- BYTY VŠECH VELIKOSTÍ

Kontakt: paní Miroslava Boudová
Realitní kancelář DVL s.r.o., Lidická 22, Brno
Telefon: 545213311, 602501388, 608501388
E-mail: info@dvl.cz
Skype: dvlsro, ICQ: 266262735

Nabídku lze zaslat i přes www.dvl.cz

Ukažme si to na příkladu. Vlastník pozemku, který je určený územním plánem jako plocha nestavební, třeba zemědělský půdní fond s objekty pro individuální rekreaci (ZPF-IR), může pozemek využívat jako zemědělskou půdu, např. zahradu. Ale záměrem vlastníka je využít pozemek pro výstavbu rodinného domu. Prvním předpokladem pro realizaci takového záměru je soulad s územním plánem. Proto je možné požádat o změnu územního plánu, a to u pořizovatele příslušného územního plánu, v Brně Odboru územního pláno-

vání a rozvoje magistrátu města Brna. Takový návrh se pak bude posuzovat z hlediska koncepce rozvoje města, dopravních vztahů, zajištění technické infrastruktury, ekologie a dalších kritérií. Je třeba si uvědomit, že na změnu územního plánu není právní nárok, a nelze se jí tedy domáhat.

Proces pořízení územního plánu a jeho změn podléhá ze zákona stejným pravidlům. Tedy neexistují změny „zanedbatelného rozsahu“ nebo změny rozsáhlé. Všechny změny čeká stejný proces. Zastupitelstvo města Brna rozhodlo, že

změny Územního plánu města Brna budou pořizovány 2x ročně, tj. žádosti jsou shromažďovány vždy k 30.6. a 31.12. běžného roku. Pořizování změn začíná zařazením do souborů podle data podání s tím, že změny, které již byly jednou z procesu vyřazeny, nelze bez změny rozsahu nebo charakteru změny nebo bez změny podmínek v území pořizovat. Čas potřebný na pořízení takového souboru změn je zhruba 24 měsíců.

Výjimku v procesu pořizování tvoří změny tzv. „celoměstského charakteru“ jako je právě projednávaná změna „Rozšíření dálnice D1 v úseku Kývalka – Holubice na území města Brna“. Taková změna jde (po odsouhlasení v Komisi RMB pro rozvoj města) samostatným procesem a nečeká na projednání a rozhodnutí jiných změn v souboru.

K podání změny je vhodné použít formuláře, který obsahuje údaje kdo a kde o změnu žádá, jaké má ke změně důvody a doloží ji přílohami, obsahujícími schematický plán navrhované zástavby s vyznačením dopravního napojení na veřejné komunikace, případně napojení na inženýrské sítě apod. Součástí musí být i stanovisko zastupitelstva příslušné městské části k zamýšlenému záměru, případně pokud není žadatel vlastníkem pozemků, na kterých žádá o změnu, tak zmocnění či souhlas vlastníka s navrhovanou změnou. Formuláře a informace naleznete na webových stránkách www.brno.cz a nebo na Odboru územního plánování a rozvoje, referátu pořizování.

Proč pořizování změn trvá tak dlouho a kdo a jak se může procesu pořízení zúčastnit, si řekneme v příštím čísle.

Článek byl převzat z listopadového vydání Brněnského Metropolitanu. Autorem článku je Ing. arch. Radovan Herzan, pracovník Odboru územního plánování a rozvoje Magistrátu města Brna

Inzerce

Připojení k Internetu www.orionet.cz

cena od 400,-Kč, rychlost od 2048 kbit/s, rychlý servis, možnost internetové telefonie – plnohodnotná náhrada pevné linky
tel.: 530 505 200
Pražská 10, Brno-Bosonohy

KOUPÍM HOTOVĚ NEMOVITOST.
MOŽNĚ I POZD. STĚHOV.
PROSÍM NABÍDNĚTE.
tel.: 605 898 473 – I SMS.